

rušeném sporu rozhodnutí o odmítnutí (ne zamítnutí, jak miní rekurentka) žaloby mělo předcházeti ústní jednání, a že by žalobu mohl odmítnouti rekursní soud, když spor byl přerušen soudem první stolice. Ježto usnesení rekursního soudu jest opatřením čistě procesním, ukládajícím soudu první stolice rozhodnutí o tom, zda má být pokračováno ve věci, pro kterou asi jest pořad práva vyloučen, nemůže být pochybeným po stránce práva hmotného, tak jako není předpisem hmotného práva článek 46 úmluvy, pokud nařizuje odmítnutí žaloby pro nepřipustnost pořadu práva.

Čís. 6521.

Pozemková reforma.

Nelze vésti exekuci zabavením a přikázáním k vybrání nároku dlužníkovy proti Státnímu pozemkovému úřadu na vydání přídělové listiny.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, R I 1070/26.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání nároku dlužníkovy proti Státnímu pozemkovému úřadu na vydání přídělové listiny, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost, jsouc si patrně vědoma, že možno exekuci k dobytí pohledávky peněžité vésti jen způsobem v exekučním řádu předepsaným a na předměty tamže uvedené, tedy na nemovité věci (§§ 87—248), na movité věci (§§ 249—280), na peněžité pohledávky (§§ 290—324), na nároky na vydání hmotných věcí (§§ 325—329) neb na jiná majetková práva (§§ 330—345) a na nic jiného, ježto, co pak ještě následuje, nejsou již exekuce pro peněžité pohledávky, nýbrž pro nároky na jednání a opomenutí (§§ 346—369), mezi něž patří i exekuce dle §u 350, snaží se navrhovanou exekuci zabavením dlužníkovy nároku na vydání přídělové listiny přizpůsobiti vůbec nějakému způsobu exekuce a zvolila k tomu způsob § 350 ex. ř., který stanoví, jak se provádí exekuce pro nárok znějící na zřízení, provedení, omezení nebo zrušení knihovního práva, ale v tom se mylila, neboť vymáhající strana nemá takového nároku, nýbrž nárok její zní na peněžitou sumu, a je tedy přípustna exekuce jen na některý ze shora uvedených předmětů, buď na nemovité nebo movité věci, nebo na peněžité pohledávky dlužníkovy nebo na nároky na vydání hmotných věcí nebo na jiná majetková práva dlužníkovy, mezi něž by ovšem spadala i držební a užívací práva povinné strany k nemovitosti (§ 331 ex. ř.), nikoli však nárok povinné strany na vydání přídělové listiny. Tento by se mohl zařaditi jen pod nárok na vydání hmotných věcí (§§ 325—329 ex. ř.), ale tu se myslí věci, které jsou věcmi ve smyslu národohospodářském, slouží přímo nebo nepřímo k ukájení lidských potřeb, jak na to výslovně po-

ukazuje § 285 obč. zák. a jak je myslí i § 292 téhož zák., mluvě o věcech hmotných, nikoli nemyslí se však **důkazní listiny**, které tedy nepatří mezi předměty v exekučním řádě uvedené, z nichž věřitel peněžitě pohledávky může uspokojení své pohledávati, nýbrž by to mohl býti jen nárok, k jehož důkazu ony slouží, tedy v daném případě **ne** přidělová listina, nýbrž nárok povinné strany na příděl, na vydání nemovitostí v ní přidělených. Toho však návrh nežádá, nýbrž vymáhající strana výslovně uznává, že povinná strana přidělené nemovitosti již odevzdány má a na nich hospodář. Přidělová listina jest listinou, vysvědčující disposiční akt Státního pozemkového úřadu, zvaný rozhodnutím o přidělu (§ 27 přiděl. zák.) neboli zkrátka přidělením. Tím však, že by se listina ta vydala vymáhající straně na místo straně povinné, jak si to stěžovatelka představuje, nedošla by tato nikterak uspokojení, ale ona ani neudává, kterak by potom její uspokojení z této exekuce (zabavením listiny) nastati mělo a mohlo, t. j. jak by zabavený nárok dlužníkův na vydání listiny měl býti zpeněžen; to by se vždy mohlo jednati jen o zpeněžení nároku na vydání **nemovitosti** nebo, je-li nemovitost již vydána, o zpeněžení nemovitosti samé. Stěžovatelka si to patrně představuje docela jinak, totiž tak, že by pak dala vtěliti právo vlastnické pro dlužníka a současně pro sebe právo zástavní proti němu, ale tento postup nezná ani exekuční, ani knihovní řád (§§ 21—24 a 77—79 kn. zák.), neboť, i kdyby se § 78 knih. zák. vztáhl oproti praxi býv. víd. nejv. soudu i na případ exekuce, není nikde poskytnut v zákoně prostředek, jímž by věřitel domáhati se mohl exekuční cestou nabytí listiny, umožňující vklad vlastnického práva dlužníkovy, nýbrž vždy je věřiteli k službám jen exekuce zabavením nároku na vydání nemovitosti podle §§ 325 a 328 ex. ř., kde se pak nemovitost může prodati exekučně i bez vkladu dlužníkovy vlastnictví (§ 328, druhý odstavec ex. ř.), nebo, je-li nemovitost, jako zde, dlužníku již vydána a jen chybí vklad jeho vlastnického práva, je k službám exekuce zabavením a zpeněžením dlužníkových držebních a užívacích práv podle §§ 331, 332 ex. ř., takže vždy jest o věřitele postaráno a věřitel nemá cesty stěžovatelkou nastoupené vůbec potřebí. Co se týče §u 350 ex. ř., jehož se stěžovatelka dovolává, nejen že nejde o nárok, pro jaký způsob exekuce v něm poznačený jest předepsán, nýbrž ani způsob exekuce stěžovatelkou navrhovaný nesrovnává se se způsobem tam předepsaným. Jedině možným způsobem exekuce za dané situace by byla exekuce dle §u 331 ex. ř. zabavením a zpeněžením držebních práv dlužníkových, který stěžovatelka nenavrhovala, a o němž tedy nemůže býti jednáno. Aby však stěžovatelka nebyla uvedena v omyl a nedomnívala se, že by, kdyby návrh na zabavení držebních práv dlužníkových učinila, musilo jí býti vyhověno, výslovně se podotýká, že ovšem musilo býti ukázáno, že jediné právně přípustnou exekucí by byla exekuce podle §u 331 ex. ř., když mělo býti doličeno, že exekuce stěžovatelkou navrhovaná je právu neznáma, že však v projednávaném případě, kde jde o exekuci na majetek **přidělený**, nastává vždy ještě další otázka, zda exekuce dle exekučního řádu přípustná je přípustná i také podle zákona přidělového, jenž jednak přímo sám předpisuje jistá omezení exekuce na přidělenou

půdu (§ 36 a násl. příděl. zák. při nedílu), jednak dopouští, ba přímo ukládá Státnímu pozemkovému úřadu, by v přídělové listině stanovil vhodná omezení práva přidělcova (§ 23 příděl. zák.), k čemuž všemu srovnati dlužno i předpisy zákona úvěrového, a že tedy nelze povolovati exekuci, která by byla na odpor těmto přípustným omezením přidělcova práva, jež Státní pozemkový úřad v budoucí přídělové listině stanoviti může.

Čís. 6522.

Pozemková reforma.

Podmínkou exekuce podle §u 20 (3) náhr. zák. jest pouze, by výpověď byla v právní moci, by výpovědní lhůta uplynula a by Státní pozemkový úřad učinil exekuční návrh. Nevyhledává se najmě, by Státní pozemkový úřad splatil nebo složil přejímací cenu zároveň s převzetím nemovitostí, aniž by současně s převzetím nemovitostí (lesní kultury) byl zjištěn i jejich stav rozhodný pro ocenění.

Ustanovení třetího odstavce §u 575 c. ř. s. neplatí při výpovědi ze zabavených nemovitostí, aniž lze tu obdobně užití §§ 90, 91 a 133 ex. ř.

Uvádí-li výpověď ze zabraného majetku knihovní vložku, týká se všech parcel, jež v čase výpovědi byly pojaty do oné vložky, nevztahuje se na parcely později připsané a neztrácí účinku ohledně parcel, později odepsaných, předpokládajíc, že ohledně nich trvá svazek zabranosti. Vystoupí-li parcela po výpovědi ze záboru, jest tím pro dlužníka založen opoziční nárok (§ 35 ex. ř.), který jest uplatňovati nikoliv žalobou, nýbrž žádostí, o níž se rozhodne v řízení nesporném. Na vystoupení ze záboru lze vzíti zřetel hned při povolení exekuce, jest-li soudci známo a jest-li naprosto jisté; lze je prokázati třebas až v rekursu.

Osvobození od kolků podle §u 83 náhr. zák. vztahuje se na obě strany.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, R I 1071/26.)

Soud první stolice povolil Státnímu pozemkovému úřadu exekuci vyklizením zabraných nemovitostí a přiznal mu ideální kolky 56 Kč. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil a uvedl k bodu 6 a 7 stížnosti v důvodech: Ad 6. Nebylo nikterak třeba, by první soudce vyzýval vymáhající stranu, by předložila listinné osvědčení, že nemovitosti jsou vlastnictví exekuta. Obdoba §u 133 ex. ř. nebo §§ 90 a 91 ex. ř. jest tu nemístna, nejdeť tu o obdobnou vnucenou dražbu, ani o vklad do knih pozemkových; exekut ani nepopírá, že na velkostatku V. hospodaří a že jest jeho knihovním vlastníkem. Ad 7. Osvobozen jest od kolků a poplatků pouze Státní pozemkový úřad a nikoliv exekut, proto první soudce právem mu přiřkl ideální kolky 56 Kč.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vlastníka pouze potud, že změnou usnesení nižších soudů zamítl návrh Státního pozemkového úřadu na prisouzení ideálních kolků. V otázkách, jež tu přicházejí v úvahu, uvedl v